— Իմ անունովս երկու թուղթ կնքել կը համարձակի՛ս, եւ չե՛ս ամաչէր եւ ինձ հետ արդարութեան վրայ կը խօսիս: Ի՛նչ են այդ նամակները:

— Այդ նամակները քու երկու բարեկամացդ են գրուած, որ գան քեզի օգնեն այս միայնութեանդ մէջ, եւ թերեւս քու արդարանալդ դիւրացնեն. եւ ես գաղտնիք մը չեմ համարիր եւ չեմ ուզէր ծածկել քենէ. ահա կ'արդամ հասցէները. «Հասցէ գիրս աստուծով ի քաղաքն Արճէշ առ Վահրամ քաջ իշխան հազգեն Տրունեաց ամենայն յաջողութեամբ»: Ահա միւսն էլ. «Հասցէ գիրս աստուծով ի քաղաքն Արճէշ առ քաջ իշխանն Վահրամ հազգեն Գնունեաց թիկնապահ Արծրունեաց նահապետին ամենայն յաջողութեամբ»:

Այս երկու անուններն ու հասցէները լսելով Մուշեղ իւր կարմրած երեսները թալկացան, կանաչցան եւ ցուրտ քրտինք մը ճակատն եկաւ. բայց իմանալու փափագը թէ ի՛նչ կար այն նամակներուն մէջ զօրանալով.

— Բա՛ց սա նամակները, իմանամ ի՞նչ է գրուած,— ըսաւ:

— Նամակները կնքուած են, չեն բացուիր,— պատասխանեց՝ Յովնան ծանրութեամբ,— բայց օրինակները կան, գնա՛, հայր,— ըսաւ աբեղային,— բեր օրինակները, որ իշխանը գոհ ընենք:

հօր լռութիւն մը տիրեց սենեկին մէջ, եւ ամէն աչք այս երկու մարդկանց կը նայէին. Մուշեղի, որ դալկահար նստած դժուարութեամբ շունչ կ'ուտար կառնուր եւ Յովնանու, որ խիստ եւ անաչառ արդարութեան արձանի լզես կանգուն իրեն կը նայէր:

Հազիւ թէ քանի մը րոպէ անցաւ եւ ահա աբեղայն եկաւ թղթին օրինակաւ եւ Յովնանու հրաւիրելովն սկսաւ կարդալ բարձրաձայն.

«Ես Մուշեղ Վահեւունի, իշխան Կոբ գաւառի, կ'իմացնեմ քեզ քաջազն իշխանիդ Վահրամայ Տրունուոյ, որ կարեւոր գործի համար հասեալ կամ Արճէշու վերեւը Մեծոփայ վանք. մեզ համար այնպիսի խնդիր կայ, որ կամ կեանքերնիս կորսնցնենք եւ կամ ամենամեծ